

TATIANA YOON

TANJA RÄÄGIB
EESTI KEELT

Toimetanud Ülle Tarum-Saarmann
Kujundanud Inga Joala

Tekst ja pildid © Tatiana Yoon
ISBN 978-9949-85-861-3
Trükitud AS Pakett trükikojas

SISUKORD

Eessõna	7
Kook on, aga ilma lusikata	11
Tudengid söögiks	13
Teised räägivad samuti lollusi	15
Kes on Peppa?	17
Tanja otsib korterit.	19
Lõogastav tegevus.	21
Tanja on ära eksinud	23
Lapseootel naistest	25
Millest see hais?	26
Tanja läheb arsti juurde	28
Segadus jookidega	30
Erilised lapsed	32
Multikeelsus	34
Rahvusvaheline vestlus	36
Kohvikuromantika	38
Kes on kellele kes	39
Vale kohv	41
Talvesport.	43
Jõulusoodukad	45
Tere taas, lemmikviga!	47
Transpordikurioosum	48
Kurioosum tööl	50
Kuidas sõnu meelde jätta	51
Suvel võivad ka puusad põleda	53
Suur vastuolu	55
Eestlaste sümbolid ja söögid	57

Kuidas rahaga ümber käia.	59
Uus sõna seoses riietega	61
Soo äraarvamise keerukus.	63
Ida-Virumaa võileivad	65
Avastus.	66
Üks krevett, palun!	68
Mida klient teeb.	70
Anekdoot või tõsilugu?	72
Maitse asi	73
Sugulased	75
Hasartmäng	77
Hasartmäng jätkub.	79
Ootamatu hobi.	80
Kultuurne õhtu ilma koletiseta	82
Tanja käib turul	84
Keelenaljad tööl	86
Keeleseiklus Tallinnast Peterburi.	88
Kahtlane lõuna.	90
Tordi kvaliteedist	92
Ohtlik üritus	94
Põnev diagnoos	96
Ebaviisakas külaline	98
Huvitav retsept.	100
Tallinna släng.	103
Millega toita beebit?	105
Jalgade soojustus.	106
Lapse hea sõber	108
Ämblikmees	109
Lõppsõna	112

EESSÕNA

Eesti keelt hakkasin ma õppima juba enne Venemaalt Eestisse kolimist. Kursuse tase oli A0–A1, päris praktikat keele kõnelejatega eriti ei olnud. Seega oskasin keelt natukene, mitte piisavalt.

Eestis käisin ka kõnekeele kursusel. Seal kohtusin kohalike venelastega, kes oskasid eesti keelt küllaltki hästi, aga nad ei kõnelenud eesti keeles kuigi palju. Miks? Eksimishirmu pärast. Nad häbenesid isegi tunnis rääkida.

Mul oli väga kahju, et nii hea eesti keele oskusega inimesed ei uskunud endasse ja arvasid, et nende tase on ikka veel kehv. Meie kursusel oli ka selliseid õpilasi, kes olid juba sooritanud B2-taseme eksami ning oskasid sõnu ja grammatikat päris hästi, aga tulid siiski A2-taseme kursusele. Nad oleksid võinud juba C1-tasemel õppida. Neil oli vaja vaid rääkida. Poodides, bussides, tänaval – rääkida!

Kui ma ise hakkasin Eestis eesti keeles rääkima, tegin muidugi palju vigu, nii mõnigi kord ütlesin lausa lollusi, aeg-ajalt ei saadud minust aru. Õnneks

ma siiski jätkasin praktiseerimist ja tihtipeale lihtsalt naersin oma vigade üle.

Huumor aitab, aga mitte just igas olukorras. Ja ega kõik inimesed oska näha midagi positiivset ka piinlikus situatsioonis. Sellepärast otsustasingi selle raamatukese kirjutada.

Ma loodan, et siin toodud näited aitavad inimestel mitte karta vigu teha. Ja kui viga on juba tehtud, siis tuleb küsida, kuidas on õigesti; ja kui mõnd sõna ei suudeta üldse ära õppida, ei maksa muretseda, vaid tuleb uskuda, et kunagi jääb see ikka meelde.

Olukorras, kus ütleme midagi valesti, tunneme, et oleme oma vigadega täiesti üksi ning teised oskavad keelt palju paremini, meie aga ei suuda eesti keelt piisavalt heal tasemel rääkida isegi siis, kui seda terve elu õpiksime.

Ega teisedki tea kõike, vead on loomulikud, õppimine võtab aega ja selleks on vaja meelerahu.

Aga te võite seda raamatut ka lihtsalt lusti pärast lugeda ja minu üle naerda. Ühes mu lemmikus vene laulus on sellised sõnad:

*Las olla edu tujukas! Ta valib ikka nende seast,
kes kiirelt nalja mõistab teha oma veast.*

KOOK ON, AGA ILMA LUSIKATA

Ühel päeval sõitsin Pihkvast Tartusse. Siis oli mu eesti keel üldse algaja tasemel. Oskasin pisut kõnelda ainult lihtsatel teemadel: minu nimi on ..., minu pere, minu hobid. Palju ma eestlastega veel ei rääkinud. Tartus, kui olin hulk aega linnas jalutanud ja külastanud AHHAA keskust, tahtsin süüa McCafés pakutavat toorjuustukooki. See on minu lemmik. See kook maitseb mulle nii väga, et ma pole kordagi isegi lugenud, millest see tehtud on. Ei tahagi teada (meeldib seniajani, nii et palun ärge öelge mulle, mis seal sees on).

Kohvikus vaatasin menüüd, valisin *mocha* kohvi ja muidugi toorjuustukoogi. Enne kohvikusse minekut õppisin selgeks, kuidas müüjalt õigesti küsida.

„Tere,“ ütlesin ma aeglaselt. „Ma palun *mocha* kohvi ja ühe toorjuustukoogi kaasa.“

Olin nii uhke, et ei kartnud ja et mäletasin kõiki sõnu.

„Kas lusikat on vaja?“ küsis müüja, kes rääkis kiiresti.

„M-m-mida?“

„Lusikat,“ kordas ta.

Ma ei teadnud seda sõna. Mõtlesin: kas see on mingi lisand? Kas see on koor või mingit sorti piim? Kas see on koogi nimi? Ma ei tahtnud teist kooki! Kas ta küsib jootraha? Mida ma nüüd vastan?

Lõpuks, kui paanika natuke järele andis, otsustasin vastata lihtsalt: „Ei!“

Sain paberkotis oma koogi ja kohvi. Vaatasin kotti, et kas müüja pani ikka lusika ka. Lusikat ei olnud.